

Resultatet af Drøftelserne blev derfor alene et af Konferencen udtalt Ønske om, at „Unionsstaterne vilde overveje Spørgsmaalet om i deres nationale Lovgivning at indføre en effektiv Beskyttelse mod uberettiget Offentliggørelse af Pressenheder indenfor det Tidsrum, hvori de har kommerciel Værdi, og imod deres Offentliggørelse uden Kildeangivelse“.

Paa et andet Punkt opnaaedes der derimod paa Londonkonferencen Enighed om at ændre den paagældende Bestemmelse, nemlig ved at udvide den fra alene at omfatte Konkurrentens Varer til ogsaa at omfatte hans Forretning og hans industrielle eller kommercielle Virksomhed.

Det Omraade, der herefter skal omfattes af Forbudet i Art. 10 b, Afsnit 3, Nr. 1, er udtrykt saaledes: „enhver Handling af en saadan Art, at den uanset det anvendte Middels Karakter er egnet til at fremkalde Forveksling med en Konkurrents Forretning, hans Varer eller hans industrielle eller kommercielle Virksomhed.“

Fra dansk Side synes der paa Grund af Konventionens heromhandlede Bestemmelse ingen Anledning til at foretage Lovændringer, da Udtrykkene i den danske Konkurrencelovs § 9 er saa omfattende, at de i Forbindelse med den foreslaaede Generalklausul vil kunne dække Konventionens Art. 10 b, Afsnit 3, Stk. 1.

I § 9 siges nemlig, at det er enhver forbudt i Erhvervsøjemed at benytte et Navn, Firma, Forretningskendetegn eller lignende, der ikke tilkommer ham, saavel som at benytte en ham rettelig tilkommende Betegnelse paa en Maade, der er egnet til at hidføre Forvekslinger med en af anden Erhvervsvirksomhed retmæssig ført Betegnelse.

c. Urigtige Meddelelser, egnede til at skade en andens Virksomhed.

Den anden Art af Handlinger, der særligt skal forbydes, er ifølge Konventionens nuværende Affattelse af Art. 10 b, Afsnit 3, Stk. 2:

„alle urigtige Angivelser under Udøvelse af Handelsvirksomhed, for saa vidt de er egnede til at bringe en Konkurrents Forretning, hans Varer eller hans industrielle eller kommercielle Virksomhed i Miskredit.“

Denne Bestemmelse er — som det vil ses — indskrænket til kun at angaa urigtige Angivelser (allégations fausses), hvorved forstaas objektivt urigtige Anbringender. Fra en enkelt Side (Italien) blev det paa Haagerkonferencen i 1925, hvor Bestemmelsen første Gang — men i snævrere Omfang — blev vedtaget, gjort gældende, at man for at tale om illoyal Konkurrence maatte forudsætte, at der forelaa en bestemt Hensigt til at bringe Konkurrentens Varer i Miskredit ved Udspreddelsen af de urigtige Angivelser, og at denne Anskuelse burde faa et tydeligt Udtryk i Konventionen. Dette Standpunkt vandt imidlertid ingen Tilslutning, idet det herimod indvendtes, dels at en saadan Udspreddelse af urigtige Anbringender, som der her er Tale om, i Almindelighed vil være sket i den Hensigt at skade Konkurrenten, dels at det i mange Tilfælde vilde hæmme Retsfølgningen gennem Bevisvanskeligheder o. desl., dersom der udtrykkelig skulde fordres en saadan Hensigts Tilstedeværelse.

Ligesom den i forrige Afsnit omtalte Bestemmelse i Konventionens Art. 10 b, Afsnit 3, Stk. 1, var ogsaa den her omtalte Bestemmelse i Stk. 2 i den Affattelse, der var givet den paa Haagerkonferencen i 1925, ifølge Ordene indskrænket til at angaa nedsættende Anbringender om Varer, derimod ikke om Forretningens Indehaver eller øvrige Forhold, saaledes som Tilfældet er med den tilsvarende Bestemmelse i den danske Konkurrencelovs § 10 og med den tyske Konkurrencelovs § 14. Ved Revisionen i London i 1934 blev imidlertid ogsaa det heromhandlede Forbud udvidet til at have det ovenfor citerede Indhold, hvorefter ikke alene en Konkurrents Varer, men ogsaa hans Forretning og hans industrielle eller kommercielle Virksomhed falder indenfor Forbudet mod Udspreddelse af misrekommanderende urigtige Angivelser.

Bestemmelsen i § 10 i den danske Lov om uretmæssig Konkurrence omfatter i hvert Fald, som nys angivet, det ved den heromhandlede Konventionsbestemmelse hjemlede Forbud og gaar maaske endda videre end dette, idet den fastsætter Straf for den, der for at tilvende sig en andens Kunder, om dennes Erhvervsvirksomhed fremsætter eller udbreder urigtige Meddelelser, egnede til at skade Virksomheden, hvad enten disse angaar dennes Indehaver, dens Varer eller dens øvrige Forhold.

Som Følge af den foreslaaede Generalklausul, vil det let kunne forekomme, at de af en Domstol i Henhold hertil som retsstridige ansete Handlinger, faktisk alligevel